

יעבוד בשביל אותה חברה אך במקום אחר: בהילטון תל-אביב. ואמנם ביום הששי האחרון נערכה הי בכורה של מופעי אביר-נס בישראל, באחד מאולמות הילטון תל-אביב.

פשעים

הבתולה

הנאנסת

„מימצאי הבדיקה הרפואית שנערכה על גופה של הנערה הנאנסת, ששמה נאסר לפירסום, מגלים שעל אף חמש שעות של אונס והתעללות — נשארה הצעירה בבתוליה.“

כך גילה, השבוע, לכתב העולם הזה איש משטרה בכיר, מאלה המנהלים את חקירת שני האחים העצורים החשודים באונס הצעירה התמירה מכפר-אטא (העולם הזה 1564). אותו קצין גילה גם שורה שלמה של עובדות נוספות על האונס עצמו:

● אם כי שניהם אנסו אותה, עשו זאת האחים, שהם בעלי-עסק באחד מיישובי הצפון, בצורה הנוגדת את הטבע: הנערה נשארה בתולה, מבחינה סכנית. ● אם כי כבר אירע אונס דומה ברוב פרטיו למיקרה, לפני כשנה ומשהו, לא הת' לונגה או הנערה במשטרה, מרוב בושה. על כן יתכן שזוהי לא עבירתם הראשונה של החוטפים.

שני אחים. גם אישיותם של האחים הנאנסים מורכבת יותר מכפי שנידמה היה בתחילה:

הבכור, שזוהה עצמו בשעת התקיפה, כ' יוסף, הוא גרוש, שתקן, מסוגר, וזכה דוקא בהצלחה בלתי-מבוטלת אצל המין הנשוי. הוא עלה מרומניה לפני גיל 20, חונך במשק, נישא לעולה ממרח אירופה ויש לו בת המתגוררת עם האם בחו"ל.

הוא אהב ריקודי-עם, ביקר באירופה ועבד שם כנהג-אוטובוס.

האח הצעיר, שזוהה עצמו כאברהם, אם כי שמו אחר, גרוש אף הוא. גם הוא, כמו אחיו, בעל כיבושים נשיים רבים, במלחמה שירת באיחידת-תותחנים. בעבר היה בטיפול פסיכיאטרי.

פרט אחר: בעוד שהבכור התנגד בתוקף שאחיו יהיה נוכח, כשקיים מגע מיני, בכוח, עם הקורבן, היה האח הצעיר לא רק נכון לכך, אלא אף ביקש מאחיו שיתכחל — אם כי ביצע בנערה מעשה מגונה בניגוד לטבע.

ישר בעיניכם. גם גילוי האנסים היה מוזר. זהותם של החשודים נתגלתה לאחר שהופצה תמונת-הקלסטרון של התוקפים, על-פי תיאורה של הנערה. או גילה חדר תושביה, סמל משטרת שפרעם מכוננית-ויילס שנצבעה מחדש. הוא ביקש לברר את זהות בעליה וכך נתפשו האחים.

כאשר הובאו למיסדר-זיהוי, ניסה האחד מהם להיתמם, והסתכל לנאנסת ישר לעיניים. אבל השני הרכין ראשו ולא פצח פה.

שני החשודים שתקו כאשר שופט-השלום ציחה לעצמם, השבוע, ל-15 ימי-חקירה, אסר לעת-עתה לא רק פירסום שם הנאנסת — אלא גם את פירסום שמותיהם של החשודים באונס.

דרכי-חיים

פגישה

בין

שני עולמות

כשבני משפחת עזר מצאו על דלת ביתם, ברמת-יזחק, טביעת יד שחורה, הם נחרדו: לא משום שחשבו שהמאפייה מאיימת עליהם: הם אלא משום שלדעת המשפחה — יד כזו מביאה מזל רע מאוד.

הם גם ידעו מיד — או לפחות חשבו שידעו — מיהו האיש שהטביע את כף-ידו נדום: ששם אפרים בכור, האיש היחיד המתגורר באותו בית מלבדם.

מאיר, הבן הבכור של משפחת עזר, הסתכל על בכור אפרים בעין עקומה: מכ' טים שחורים לא פחות מכף-היד עברו בין השניים.

אבל הוא הבליג — כי לא יפה להיכנס לסיכוכי-שכנים.

כיצה הידהרה בלילה - איורים הושגו בלחש - חויזים הומלו ברחובות

מתרת בכרם התימנים

מחלקת-הלילה של היום מן היום, שמואל ביטון, נעצר ליד מסעדת ציון. בכרם הי' תימנים בתל-אביב והציץ בשעונו.

השעה היתה 3.25. ביטון התכוון להמשיך בדרכו — כשהבחין בשני גברים, המתנהגים בצורה חשודה: אחד מהם היה בן השכונה שנתפרסם כשהורשע בעוון שוה, ואשר שר' חרר לאחרונה בתוקף חוק החנינה, השני היה אלמוני.

ביטון הסתכל בסקרנות בכיוון פתח הי' מסעדה. או הבחין למתע בחפץ עם פתיל בוער.

מבלי להסס, רץ לפתח המסעדה, הרים את הפצצה — והשליך אותה הרחק. באותו רגע התפוצצה החבילה ברעם אדיר, שזינעו את שמשות רחוב בן-יהודה, המרוחק כחצי קילומטר, ניפצה את הזוגית של דלת הי' מסעדה.

שתי נשים הרות התעלפו, בכרם. רצח-ניקם. כך נתבשרו בני כרם הי' תימנים, בקול-יקלות, שבשכונה שלהם קיימת מחתרת — הקוראת לעצמה מ.ת.ש.ה., או, כדברי אחד מחברי האירגון, „מחתרת לטהירה שכונת התימנים או משהו כזה, אני לא בטוח.“

המחתרת הוקמה בעצם מלחמת ששת הימים, או אירעו התקריות הראשונות — אלא שהיו אלו תקריות בודדות, משום שרוב הערבים העובדים בכרם, והבאים מאוס אל פאחם וכפרים אחרים מאזור המשולש לשעבר, היו אז מרותקים לאזורי-מגוריהם. ככל זאת, הסתובבו קבוצות צעירים ב' כרם, ציירו כתובות על הקירות בהן ביקשו „נקם על דמם של אברכי, של בנו של יעקב, של כל בני השכונה שנופלים“, וקראו „נהרוג את כל הערבים!“

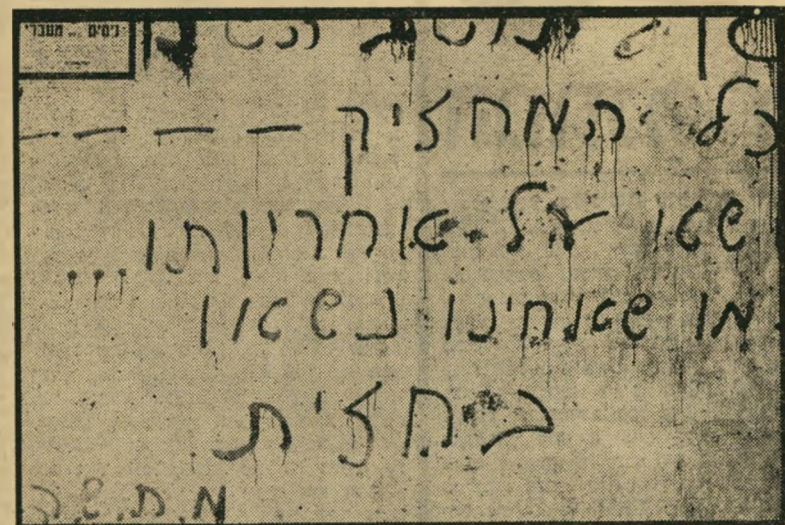
ביטון המהומה היתה העובדה שפועלים ערביים רבים עובדים, לא רק במסעדות הי' שכונה התל-אביבית התימנית הענייה, אלא גם במסעדות ובקסטים אחרים. ועם זאת, ישנם רבים מבני הכרם המובטלים. ברור שמצב זה מעורר סיכסוך בין-עמית' — ואף גרוע מזה.

בימי הקרבות, למשל, יצא בן השכונה, יפת עטור, לרחובות כדי לנקום את נקמת אחיו שלמה, שנפל בקרב על ירושלים. הוא פגש בשני סועלים ערביים, דקר אותם, נעצר, וממתין עתה למשפט.

„בני ערביהם!“ לפני שלושה שבועות התחדשה התסיסה האנטי-ערבית בכרם התימנים, עקב שובם של הכפריים למקומות עבודתם הקודמים.

למסעדת ציון לוי, למשל, חזרו ארבעה ערבים. לפונדק שאול המפואר — 11. ועש' רות רבות למאפיות ולעסקים אחרים ב' סביבה.

מייד באה תגובת-המחתרת: מספר חויזים הוטלו בפתח-מסעדות, ברחוב פרויים שב' כרם. ממכוניות שחלפו ברחוב הושמעו קריאות כמו: „נהרוג את הערבים!“ או „נרצח את מעסיקי הערבושים!“



כתבת האיום

נצבעה מחדש, באותיות בצבע דם, בימים האחרונים. הסיסמה נכתבה, במקורה, עוד בזמן קרבות ששת-הימים: אל תושבי השכונה! כל המחוקק — — ישא על אחריותו... כמו שאנחנו נשאנו בחזית. מ.ת.ש.ה. (מחתרת סיהור שכונת התימנים), שניאת הכתיב מעידה על טיב בעליה.



הגורם: מלצר ערבי

חלק מבני-הכרם מובטלים. אבל גם הכפריים הערביים של אוס-אל-פאחם והסביבה חסרי פרנסה, לעתים. בעלי-המסעדה מעדיפים להעסיק את הערבים, שהם חרוצים וזולים הרבה יותר, מעוררים בכך את זעמם של כמה צעירים חסרי-דן מבני-השכונה התימנית.

כתובות אנטי-ערביות מימיה-קרבות על קירות השכונה צובעו מחדש.

מספר תושבי-הכרם, שהתנגדו למשטר-הטרור הזה, פנו למשטרה. איש לא עשה כלום. אם כי רוב אנשי-השכונה יודעים, בערך, מיהם חברי-המחתרת, המונה כעשרים איש, לדברי מנהיגיה.

חלק מהם נוהגים להתכנס במסעדת מיזנון נאיר שבכרם, השייכת ליוסף (אלמוני) יוסף. מקום-איסוף לחלק נכבד מפרחחי הכרם.

התוצאה: בהיעדר הגנה משטרתית, הקים ציון לוי, יחד עם בעלי-מסעדה אחרים, פלוגת-אגרוף המגינה על העסקים המעסיקים סועלים מבני-המיעוטים, כולשת אחרי הי' מתנקשים ומגישה להם עזרה.

„אנחנו נגלה מימהם!“ הבטיח לי אחד מאוהדי-המסעדות. „נוציא אותם בלילה ממיר טותיהם. אל תדאג. נגמור אותם!“

„נפרק את הכרם!“ אלא שגם המח' תרת מתכוננת לליל-סכינים-ארוכות. כתב העולם הזה, שנתקף על-ידי פרחתים, שעה שביקר בכרם-התימנים כדי לצלם ול-ראיין אנשים, הצליח להיפגש עם כמה מאנשי-המחתרת.

הצהיר בפניו איש המתמר לשמש כחבר-צמרת באירגון; צעיר בן 22 שאישר כי לקח חלק בפיצוץ-המסעדה ציון: „יש לנו פה מספיק חברה שמוכנים לעשות כל דבר בשביל זה.“

„אנחנו מחתרת — בדיוק כמו האציל ואסילו יותר טובה. כל לילה נראה להם, עכשיו. מי שמעסיק פה ערבים הוא גרוע מערבי.“

„את הפיצוץ אצל ציון תיכנונו זומן. רצינו להרוס את כל המסעדה, שידע לא להעסיק אותם. שמנו שם קלוגרם שלם של חומר-נפץ. כזה שהדייגים משתמשים בו.“

„אם לא היו מזוינים את החומר היה מתפוצץ כל הבניין. אין לנו דבר, אישית, נגד ציון. כל מי שיעבדו אצלו ערבים יסבול.“

„עד שיסתלק כל הערבים מפה. המשטרה לא יכולה לעשות שום דבר. השוטרים חבי רים שלנו וגם כן לא אוהבים ערבים.“

„אנחנו יכולים לפרק את הכרם אם אנו רק רוצים. כל אחד אצלנו הוא גיבור, וגם החשיש עוזר לנו.“

„חוק מזה, אם מישהו יגיד משהו למש' טרה, נגמור אותו באותו לילה.“

ובניו האבלים האשימו את אפרים בכור — שהרג את אביהם, באמצעות כישוף.

האשמות אלו לה, כמוכון, על-ידי מעשים: הכנים נכנסו לחיגרה עם אפרים. התפתחה קטטה רצינית. המשטרה הוועקה.

השבוע העיד בא-כוח המשטרה, בבית-משפט השלום בתל-אביב:

„משפחת עזר טוענת שאבי-המשפחה נפ' טר כתוצאה מכישוף — מעשה-ידידיו של אפי ריים בכור.“

חזירות אמיתית. ואו הכניס מישוה תתיכת בשר-חזיר מצחינה מתחת לדלתה של משפחת עזר.

מאיר ניגש לאפרים בכור — וקטטה רצינית פרצה בין השניים. ובין שתי הי' משפחות ככלל.

לו היה מסתיים הכל כאן, היתה נשארת הפרשה בגבולות של ריב שכנים.

אלא שלפתע אירע אסון בבית הקטן ב' רמת-יזחק: אב משפחת עזר נפטר.